

coure'n la carn com ho devien fer els ancestres fa milers d'anys. Es tracta de construir una cúpula amb pedrots (sí, sí, cal una certa gràcia perquè no s'enfonsi, sobretot al col·locar les darreres pedres que tanquen el sostre) aplegats dels voltants i encendre-hi un foc a dins. Un cop la roca està roent, s'ensorra la cúpula i es posa la carn al damunt de les pedres, acompanyada d'una varietat de tubercles de la regió: papas, ocas, camotes... i de blat de moro del país, la chicha morá. Es cobreix tot amb plàstics, terra, plantes i es deixa que l'escalfor faci la seva feina una estona. Quan el nas dels nadius els indica que la carn està en el seu punt, es desenterra el menjar i es porta a taula. Tota una cerimònia!

Ens acomiadem amb el cor encongít, sabent que les possibilitats de comunicació futura són pràcticament inexistents. No hi ha cafès - internet al cor del Huayhuash ...

La pobresa del Perú

Fins a cert punt, hom s'espera que a l'alta muntanya les condicions de vida siguin dures. La falta de personal sanitari fa que qualsevol incident (des d'una simple otitis d'un nen fins un tall a un dit amb un ganivet rovellat) es converteixi en una amenaça. Viatjar a la capital, Lima, per rebre atenció és tot un projecte que requereix diversos dies de viatge. No obstant, viure a la plana tampoc és garantia de res. Als afores de Lima, un terreny d'aspecte polsós i desèrtic arran de mar, s'estenen quilòmetres i quilòmetres de *chabolas* que molt probablement no disposen de llum ni aigua corrent. No pots deixar de demanar-te què hi deuen fer tanta gent en aquestes precàries construccions. Ni entreveure quina possibilitat tenen de canviar i prospe-

Preparació de la festa de la Pachamanca. Foto: D. Balliu.

rar. Seguiran vivint així d'aquí vint anys? Marxem amb la sensació que aquells que segueixen a la muntanya, malgrat les dures condicions, almenys viuen en un entorn privilegiat si la vida els permet apreciar-ne la irresistible bellesa natural. Si més no, són a casa seva i no viuen exiliats en el seu propi país com els que van fer les maletes per anar no se sap ben bé cap a on...

I altra volta a casa

I ja tornem a ser a casa. Cal dir que ens ha costat Déu i ajuda entrar en el nostre món habitual, amb calor, gent, sol i platja, i seguidament, la feina i les presses de sempre. Després d'aquests dies, sembla talment com si tornéssim d'un planeta diferent... en aixecar els ulls de l'ordinador, encara sembla que haguem de veure un imponent *nevado* a l'horitzó!!

Marta i Dani, agost 2009.

XVè curs d'escalada en roca

El passat mes d'Octubre la secció d'escalada va fer el 15è curs d'iniciació a la escalada en roca.

Durant els dies del curs vam gaudir d'un magnífic temps i es va poder fer totes les activitats programades, els dos primers diumenges escalades d'un llarg, el cap de setmana següent primers tastets de vies de diversos llargs, amb una barbacoa com a

sopar a l'Ermità de Vilanova de Meià i l'últim dissabte es va assolir una magnífica agulla de la muntanya de Montserrat.

El curs ha estat format per deu cursetistes, en Marc, en Quim, la Susana, la Silvia, en Pedro, l'Eva, la Nuria, en Mikel, l'Alex i l'Eli, i com a monitors tots els companys de SEDEG.

Monitors i cursetistes del 15è curs d'iniciació. Foto: